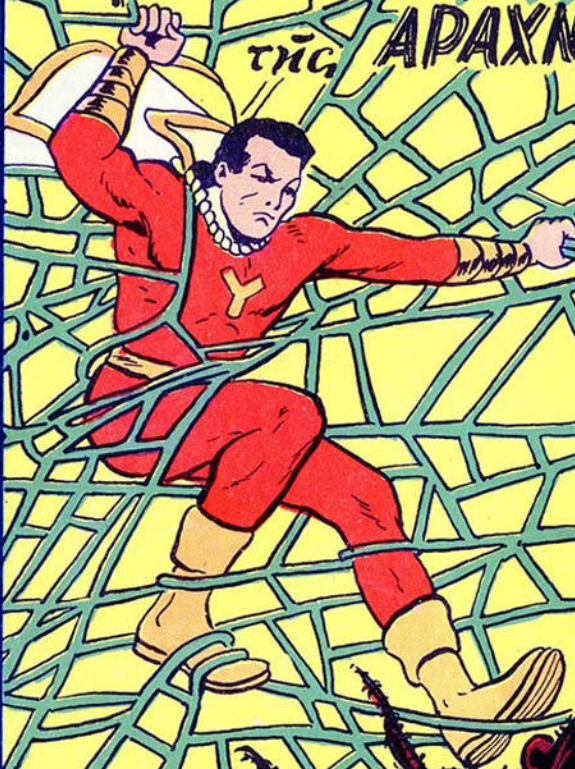

Αιχμάλωτος της ΑΡΑΧΝΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ φυτὸ
ποῦ μιλάει

ΕΧΕΙ περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Ἄρστ ἢ Ἐκεῖνος, ὁ φοβερὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Ἄστρου Χόγκορφ, εἶχε ἀναγκάσει τοὺς Δαίμονες τοῦ Πυρὸς νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς καὶ τοὺς εἶχε στρέψει ἐναντὶν τῆς Ἀνθρωπότητος! (*)

Στὴν τρομερὴ μάχη, ποῦ εἶχε δώσει μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους, εἶχε νικηθῆ καὶ οἱ Δαίμονες τοῦ Πυρὸς εἶχαν ξαναγουρίσει στὰ πυρακτωμέ-

να βάθη τοῦ πλανήτη μας. Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Ἄρστ εἶχε ξεφύγει μὲ τὸ ταχύτατο πλανητόπλοιο τοῦ καὶ εἶχε ἐπιστρέψει στὸ μακρινὸ ἄστρο τῆς ἐπιθετικῆς καὶ καταστρεπτικῆς φυλῆς του. Ὁ Ἄρστ εἶχε ἀποτύχει στὴν ἀποστολὴ ποῦ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει οἱ δικοὶ του νὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ!

Τώρα, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν ξαναγουρίσει στὰ εἰρηνικά τους ἔργα, χωρὶς ὅμως οὔτε στιγμή νὰ ξεχνοῦν τὸν καινούργιο αὐτὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου, ποῦ εἶναι ἀκόμα ἐλεύθερος καὶ ζωντανός.

Καὶ τὰ εἰρηνικά ἔργα τῶν ἡρώων τοῦ Καλοῦ εἶναι πολ-
λά. Μεταφέρουν, πετώντας,

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 85, ποῦ ἔχει τὸν τίτλο: «Οἱ Δοίμονες τοῦ Πυρὸς».

φάρμακα σὲ μακρυνὰ ἀπομωνωμένα χωριά, σώζουν πλοία πού κινδυνεύουν, ἐξερευνοῦν διάφορα παρθένια μέρη τῆς Γῆς. Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο κ ι' ὁ Ὑπερέλληνας περνοῦν τὸν περισσότερο καιρὸ τους κάνοντας ἐρευνες καὶ πειράματα καὶ ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις μέσα στὰ ἐργαστήριά τους.

Ὅσο γιὰ τὸν Κοντοστούπη, εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβετε πῶς περνᾷ τὸν καιρὸ του. Κάνει βόλτες μέσα στὸ σπίτι καὶ διηγεῖται στὴν Ἑλίνα, στὴν Ἑλσα καὶ στὴ Λάουρα φανταστικὰ καὶ ἀνυπαρκτὰ κατορθώματά του.

Κι' ὅταν αὐτὲς βαρυσθῶνται πιά τὴ φλυαρία του καὶ τὸν διώχνουν, ὁ κωμικὸς νάνος θγαίνει στὸν κήπο καὶ συνεχίζει τὴν ἀφήγησί του, ἀποτεινόμενος στοὺς... θάμνους καὶ στοὺς κορμούς τῶν δέντρων!

Ἔτσι τώρα ὁ Κοντοστούπης τρυγυρίζει μέσα στὸν κήπο, χωρὶς ἢ γλώσσα του νὰ παύη νὰ δουλεῖ.

—Μάλιστα, ἀγαπητή μου, λέει σταματώντας μπροστὰ σὲ μιὰ τριανταφυλλιά: Μάλιστα! Ὅταν ἡ φυλὴ τοῦ ἄστρου Χόγκορφ ἐκήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κοντοστούπη, ἀρπάξω ἓνα ὀλόκληρο πλανήτη, τὸν στριφογυρίζω καὶ τὸν ἐκσφενδονίζω ἐναντίον τους! Αὐτὸ πού συνέβη ἦταν τρομακτικό!

— Ἀλήθεια; λέει μιὰ φω-

νὴ μέσα ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά.

— Καὶ βέβαια ἀλήθεια!, ἀπαντᾷ: ὁ Κοντοστούπης χωρὶς νὰ καθῆση νὰ σκεφθῆ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μιλήῃ ἓνα φυτό. Τὸ ἄστρο Χόγκορφ ἔγινε κομμάτια καὶ ὁ Ἄρστ, ὁ καταραμένος γέρος, πού ἦταν ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἄστρου, διαλύθηκε!

— Ἀλήθεια; λέει πάλι: τὸ φυτὸ κοροϊδευτικά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ θυμῶν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, γρυλλίζει ἄγρια. Τὸ κατάλαβες πῶς με ζάλισες; Ἀλήθεια... ἀλήθεια... ἀλήθεια! Δὲν ξέρεις τίποτ' ἄλλο νὰ πῆς;

— Ξέρω!, λέει ἡ τριανταφυλλιά.

Τὸ αἶμα τοῦ Κοντοστούπη παγώνει. Καταλαβαίνει: τώρα τί ἀκρῶς συμβαίνει. Κουβεντάζει: μ' ἓνα... φυτό! Μὲ μιὰ τριανταφυλλιά! Καὶ τὸ φυτὸ μιλάει! Ἀπαντᾷ στις ἐρωτήσεις του καὶ τόν... κοροϊδεύει: μάλιστα!

Ὁ νάνος κάνει μερικές φορές σιωπῆλὰ τὸ στουρὸ του καὶ λέει μέσα του μιὰ προσευχή.

«Ἰδέα μου θᾶναι!, σκέπτεται. Ἀπὸ τὴν πολλὴ πληξί μου, νομίζω πῶς ἀκούω φωνές!»

Καὶ λέει δυνατὰ:

— Τί εἶπες, ἀγαπητή μου τριανταφυλλιά;

Εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάρη καμμιά ἀπάντησι.

Κι' όμως ή φωνή λέει πά-
λι:

— Είπα ό,τι ξέρω!

Τήν ίδια στιγμή από τό
φυτό προβάλλει ένας άνθρω-
πος.

Είναι γέρος. Ή μύτη του
είναι πολύ μεγάλη και γαμ-
ψη και τό πρόσωπό του πολύ
άσχημο. Τό κοντό σώμα του
είναι τυλιγμένο με μιά σκού-
ρα ρόμπα και στη ράχη του
προεξέχει μιά καμπούρα! Τά
μάτια του είναι μεγάλα και
ξέθωρα σαν κουκουβάγιας.

Ή ανάσα του Κοντοστού-
πη πιάνεται. Ή καρδιά του
κάνει μιά τρελλή στροφή μέ-
σα στό στήθος του και κλω-
τσάει τά πλευρά του σαν ά-
φηνιασμένο μουλάρη!

Τά μάτια του άλλοθωρι-
ζουν, ενώ τό πρόσωπό του γί-
νεται χλωμό σαν του νεκρού.

Είναι ό "Αρστ, ό τρομερός
άπεσταλμένος του άστρου
Χόγκορφ, ό καινούργιος έχ-
θρός τής Ανθρωπότητας!

Μά ό τρόμος του Κοντο-
στούπη δέν κράτησε πολύ.

«Γιατί φοβάσαι; έτσι, πα-
λιγογάϊδαρε; λέει μέσα του
στον έαυτό του. Ό "Αρστ δέν
είναι πολύ ψηλότερος από σέ-
να και δε φαίνεται: πιο δυνα-
τός! "Αρπαξέ τον, λοιπόν,
και δόσε του ένα καλό χέρι
ξύλο για να μάθι να φέρεται.
"Εμπρός, γενναίε Κοντοστού-
πη!»

Και όρμάει έναντίον του
Καμπούρη γέρου από τό ά-
στρο Χόγκορφ...

Με πόδια
τράγου!

ΑΥΤΟ που επακολουθεί δύ-
σκολα μπορεί να τό χωρέση
νους ανθρώπου.

Καθώς ό Κοντοστούπη όρ-
μάει έναντίον του, ό γέρος δε
σαλεύει. Μένει ακίνητος στη
θέσι του, κυττάζοντας τό νά-
νο κοροϊδευτικά.

— Κύριε έλέησον!, τραυ-
λίζει ό νάνος. Πίσω μου σ' έ-
χω σατανά! Ποιός... ποιός...
είσαι; "Εγώ ή έσύ; "Εσύ ή έ-
γώ; "Εγώ κι' έσύ ή έσύ κι' έ-
γώ;

Τό κεφάλι του Κοντοστού-
πη πάνω στό κορμί του "Αρστ
γελάει βραχνά και άλλόκοτα.
Δείχνει στον Κοντοστούπη
μιά λιμνούλα, που άπλώνεται
πιο κει λεία και ήρεμη σαν
καθρέφτης και λέει:

— Πήγαινε να κυτταχτής
έκει!

Ή γροθιά του κωμικού βο-
ηθού των Υπερανθρώπων ση-
κώνεται. Σηκώνεται άγρια
και άπειλητικά! Μά δέν πέ-
φτει! Μένει μετέωρη, ψηλά,
ενώ τά μάτια του πάνε να πε-
ταχτούν έξω από τις κόγχες
τους!

Μπροστά στον Κοντοστού-
πη δε στέκεται πια ό "Αρστ,
άλλα ό ίδιος... ό Κοντοστού-
πη ή μάλλον τό κεφάλι του
Κοντοστούπη πάνω στό καμ-
πούρικο σώμα του "Αρστ!

Ό νάνος ύπακούει. Κατε-
βάζει τη γροθιά του, που ήταν
άκόμα ύψωμένη, πηγαίνει κον

τά στη λίμνη, γέρνει πάνω από το πεζούλι της και κυττάζει μέσα στα νερά το αντικαθρέφτισμά του.

Μιά τρομερή κραυγή φρίκης θυγαίνει από το στήθος του.

Μέσα στο νερό βλέπει να καθρεφτίζεται ένα αλλόκοτο πλάσμα, που έχει κεφάλι "Αρστ και κορμί Κοντοστούπης!

Πετάγεται: ὄρθος τρέμοντας όχι τόσο από φόβο ὅσο από τὸ σάστισμα καὶ τὴ φρίκη πού του προκαλεῖ ἡ κατάστασι αὐτή.

Ὁ νάνος νοιώθει τὰ πόδια του νὰ μεταβάλλωνται σὲ πόδια... τράγου!

— Ποιός εἶμαι; λέει χαζά στον "Αρστ. Ποιός εἶσαι; Εἶμαι; ἐγώ... εἶσαι ἐσύ... εἶναι αὐτός... εἶμαστε ἐμεῖς.. Φτου! Χάνω τὰ λόγια μου! Ποιός εἶμαι; Ὁ Κοντοστούπης— "Αρστ ἢ ὁ "Αρστ — Κοντοστούπης; Ποιός...

Σωπαίνει: ἀνοίγοντας τὸ στόμα του μιὰ σπιθαμῆ.

Μπροστά του στέκεται τώρα ὄχι ὁ "Αρστ μὲ κεφάλι Κοντοστούπης, ἀλλὰ ὁ Κοντοστούπης μὲ κεφάλι "Αρστ!

Τὸ μυαλό του σαλεύει. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ στὴν ἀλλόκοτη καὶ τρομακτικὴ αὐτὴ δοκιμασία!

Καθὼς ὅμως ἐτοιμάζεται νὰ δάλῃ τὰ γέλια, γέλια τρελλοῦ, τὸ πλάσμα πού στέκεται μπροστά του ἀλλάζει μορφή πάλι: καὶ γίνεται: ὅπως ἦταν πρὶν. Ἐνας καμπούρης γέρος μὲ μεγάλη γαμπῆ μύτη.

Ὁ νάνος ἀρχίζει τώρα νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του. Ἐκνευρίζεται. Πιστεύει ὅτι ὁ "Αρστ παίζει: μαζί του καὶ ἀποφεύγει νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα γερό μάθημα.

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!, ξεφωνίζει.

Καὶ ἀρπάζοντας ἕνα ξύλο ἀπὸ χάμω, ὀρμίζει: γιὰ δευτέρη φορὰ ἐναντίον τοῦ "Αρστ.

Ὁ καμπούρης γέρος τὸ βάζει στὰ πόδια γελώντας.

Ὁ Κοντοστούπης κάνει μερικὰ βήματα ξοπίσω του καὶ σταματᾷ: μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ φρίκη!

— Παναγίτσα μου! κάνει.

Ἔχει πάθει μιὰ καινούργια μεταμόρφωσι, τρομερώτερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Τὰ πόδια του ἔχουν μεταβληθῆ σὲ πόδια.. τράγου! Στὸ πίσω μέρος τοῦ κορμιοῦ του ἔχει φυτρώσει μιὰ... οὐρά!

Τὸ ξύλο γλυστράει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ πέφτει χάμω.

— Τὴν ἔπαθα!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Ἐνα ζευγάρι κέρατα μοῦ λείπει γιὰ νὰ γίνω ἕνας... τράγος πρώτης γραμμῆς! Μπέεεε!

Τὰ πόδια του ἀποκοτῶν πάλι τὸ κανονικό τους σχῆμα καὶ ἡ οὐρά χάνεται. Ταυτοχρόνως, ὅμως τὸ δάσος ὁλόγυρα παθαίνει μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀλλαγὴ. Τὰ δέντρα χάνουν τὰ φύλλα τους καὶ μεταβάλλονται σὲ μεγάλα ξερὰ καὶ ἀλόκοτα δέντρα, πὺ μόνον μέσα σ' ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο θὰ μπορούσε νὰ δῆ κανεὶς!

Ὁ Ἄρστ πηγαίνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη. Τὰ μεγάλα ξέθωρα καὶ παράξενα σὰν κουκουβάγιας μάτια τοῦ καμπούρη γέρου καρφώνονται στὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη. Τὸν ὑπνωτίζουν...

— Κούκου - κουκουβάου!, κάνει ὁ νάνος. Κουκουβάου!

— Εἶσαι δικός μου!, λέει ὁ Ἄρστ.

Εἶμαι δικός σου!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπη. Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι δικός σου, παρακαλῶ! Εἶμαι καὶ παραείμαι! Κουκουβάου!

— Θὰ γίνης σύμμαχός μου στὸν πόλεμό μου ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων! συνεχίζει ὁ Ἄρστ.

Μιὰ ἀλλόκοτη μεταμόρφωσι γίνεται! Στὸ κορμὶ τοῦ Ἄρστ εἶναι τοποθετημένο τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπερέλληνα!

— Θὰ γίνω! Γιατὶ νὰ μὴ γίνω; Ἄκου λέει!

— Θὰ γίνης ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων!

— Θὰ γίνω ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων!

— Θὰ γίνης...

«Εἶσαι δικός μου!»

«Εἶμαι δικός σου!»

Δ ΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Γοργὰ δῆματα ἀντηχοῦν πίσω

του. Είναι ο Κεραυνός που, επιστρέφοντας από μιὰ μικρή ειρηνική αποστολή του, βλέπει τὴν παράξενη αὐτὴ σκηνὴ νὰ διαδραματίζεται μέσα στὸν κήπο καὶ ἐπεμβαίνει.

Χυμάει ἐναντίον τοῦ Ἄρστ μετὴν τὴν πανίσχυρη γροθιά του ὑψωμένη.

Ὁ Ἄρστ γυρίζει γοργὰ καί... μεταβάλλεται σ' ἕνα τεράστιο γίγαντα. Τὸ κεφάλι του φτάνει σὲ ὕψος πενήντα μέτρων καὶ οἱ πλάτες του εἶναι πιὸ ὀγκώδεις ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι.

Ἐνα χτύπημα τοῦ πελωρίου χεριοῦ του στέλνει τὸν Κεραυνὸ ἀναισθητὸ εἰκοσι χιλόμετρα μακριά!

Ἐνα σατανικὸ γέλιο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ γίγαντα καί... χάνεται!

Στὴ θέσι του στέκεται πάλι ὁ μικρόσωμος καὶ καμπούρης Ἄρστ!

Ὁ Κοντοστούπης, ὑπνωτισμένος πάντα, λέει καὶ ξαναλέει μὲ μηχανικὴ, μονότονη φωνή:

— Θὰ γίνω ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων! Θὰ γίνω ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Ἄρστ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ μὰ μιὰ κόκκινη μορφή πλησιάζει σκίζοντας τὸν ἀέρα. Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων, ποὺ ἐπιστρέφει κι' αὐτὸς ἀπὸ κάποια ἀποστολή.

Ὁ Ἄρστ μεταβάλλεται ἀμέσως πάλι σὲ γίγαντα καὶ ἡ ὀγκώδης γροθιά του κινεῖται

γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Μὰ ὁ προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, ποὺ ἡ μεγάλη πείρα του τὸν ἔχει κάνει πιὸ πονηρὸ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὸν Κεραυνό, ἀποφεύγει τὸ χτύπημα μ' ἕνα ἐλιγμό, ἐπιτίθεται καὶ χτυπάει τὸν κολοσσὸ πάνω στὸ λαρύγγι.

Ὁ γίγαντας ἀφήνει ἕνα φοβερὸ μουγγρητὸ καί.. μικραίνει γοργὰ! Μέσα σὲ λίγες στιγμές, μεταβάλλεται πάλι σὲ μικρόσωμο Ἄρστ!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγανάκτησι καὶ θυμὸ ἐναντίον τοῦ καινούργιου ἐχθροῦ τοῦ κόσμου, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπιτίθεται πάλι. Χαμηλώνει: σὰν ρουκέττα, προσγειώνεται μπροστά του καὶ σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ.

Μὰ σταματᾷ ἐμβρόντητος, μ' ἕνα παγερὸ ρίγος στὴ καρδιά!

Μπροστά του στέκονται: τὴν ῥα... τέσσερις Ἄρστ! Τέσσερις καμπούρηδες γέροι, ἐντελῶς ὅμοιοι μεταξύ τους!

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει: ἀσάλευτος κυττάζοντας τοὺς ἀντιπάλους, ποὺ τὸν κυττάζουν κατὰματα μὲ τὰ μεγάλα καὶ παρὰξένα σὰν τῆς κουκουδιάγιας μάτια τους!

Αὐτὸ εἶναι μοιραῖο γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Νοιώθει: ἕνα μαγνητικὸ ρευστὸ νὰ κυλᾷ μέσα του. Τὰ μέλη του μουδιάζουν. Τὸ ἀλλόκοτο βλέμμα τοῦ Ἄρστ τὸν ὑπνωτίζει!

— Εἶσαι δικός μου!, λέει

ὁ Ἄρστ πὺ γίνεται πάλι ξ-
νας.

— Εἶ... μαι δικός σου!, ἐ-
παναλαμβάνει: ὁ Ὑπεράνθρω-
πος.

— Εἶμαι δικός σου!, λέει
κι' ὁ Κοντοστούπης. Ἄμέ;

— Εἶσαι σύμμαχός μου!,
λέει ὁ Ἄρστ.

— Εἶμαι σύμμαχός σου!,
λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Εἶσαι...

Μιὰ νέα μορφή πλησιάζει.
Εἶναι ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ
Παιδί - Θαῦμα, τὸ ταχύτερο
πλάσμα τοῦ κόσμου.

Προσγειώνεται κοντὰ τους
κυττάζει κατάπληκτος τὸν ὑ-
πνωτισμένο Ὑπεράνθρω-
πο καὶ τὸν Κοντοστούπη καὶ γυ-
ρίζει πρὸς τὸν Ἄρστ μὲ τίς
γροθιές σφιγμένες.

Ὁ Ἄρστ ἔχει μεταβληθῆ
πάλι σὲ γίγαντα καὶ ἐτοιμά-
ζει νὰ τὸν χτυπήσῃ. Μὰ ὁ
Ὑπερέλληνας εἶναι δέκα φο-
ρὲς πιὸ γοργός. Περνάει ἀνά
μεσα στὰ χέρια του, φτάνει
στὸ πελώριο πρόσωπό του
καὶ ἡ μικροσκοπικὴ ἀλλὰ συν-
τριπτικὴ γροθιά του προσγει-
ώνεται στὸ μέτωπο τοῦ Γί-
γαντα.

Μ' ἓνα ἀπεγνωσμένο οὐρλι
αχτὸ πόνου, ὁ κλοσσὸς με-
ταβάλλεται σὲ Ἄρστ.

Ὁ Ὑπερέλληνας ἐπιτίθε-
ται, ἀλλὰ σταματᾷ κι' αὐ-
τὸς σαστισμένος. Ὁ Ἄρστ
δὲν εἶναι πιὰ Ἄρστ. Τὸ κορ-
μί του εἶναι ὅπως πρὶν, ἀλλὰ
τὸ κεφάλι του εἶναι ὅμοιο μὲ
τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπερέλληνα,
ἐνῶ τὸ κεφάλι τοῦ γιου τοῦ

Ἐ λ γ κ ρ έ κ ο ἔχει μεταβλη-
θῆ σὲ κεφάλι: Ἄρστ.

Καθὼς τὸ Παιδί - Θαῦμα
στέκεται ἐκεῖ σαστισμένο, ὁ
Ἄρστ ξαναπαίρνει τὴν κανο-
νικὴ του μορφή καὶ καρφώνει
τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ
Ὑπερέλληνα. Τὸν ὑπνωτίζει!

— Εἶσαι δικός μου! λέει.

— Εἶμαι δικός σου!, λέει
τὸ Παιδί νοιώθοντας τὰ μέ-
λη του καὶ τὸ μυαλό του νὰ
μευδιάζουν!....

«Ἡ ἐπιθυμία σου
εἶναι ἐπιθυμία μας!»

ΛΙΓΗ ὥρα ἀργότερα, οἱ
πέντε Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ
Κοντοστούπης στέκονται μπρο-
στὰ στὸν Ἄρστ. Ὁ Ὑπεράν-
θρωπος, ὁ Ἐ λ γ κ ρ έ κ ο, ὁ
Κεραυνός, ἡ Ἄστραψή, ὁ Ὑ-
περέλληνας καὶ ὁ Κοντοστού-
πης, ἔχουν ὅλοι τους μὲ τὴ
σειρὰ ὑπνωτιστὴ ἀπὸ τὸν
τρομερὸ ἀπεσταλμένο τοῦ ἄ-
στρου Χόγκροφ!

Στέκονται μπροστὰ του μὲ
τὰ μάτια ἀνοιχτά, ἀλλὰ ἀ-
πλανῆ καὶ χωρὶς ἔκφρασι, ἀ-
κούγοντάς τον νὰ μιλάῃ μὲ τὴ
διαπεραστικὴ ἐπιτακτικὴ φω-
νή του.

— Ὁ λαὸς τοῦ ἄστρου
Χόγκροφ, λέει ὁ Ἄρστ, εἶναι
μιὰ ράτσα πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ
τὴ δική σας! Ἀπόδειξι: εἶναι
τὸ γεγονὸς ὅτι υἱὸς του, χω-
ρὶς νὰ ἔχω τὴν ὑπερφυσικὴ
μυϊκὴ δύναμί σας, κατώρθω-
σα νὰ σᾶς νικήσω καὶ νὰ σᾶς
αἰχμαλωτίσω! Γιατὶ αἰχμά

λωτοί μου είστε τώρα, Ύπερ άνθρωποι! Δέν είν' έτσι;

— Είμαστε αιχμάλωτοι σου, Άρστ!, άπαντούν όλοι μαζί οι προστάτες τής Άνθρωπότητας.

— Ωραία!, λέει με ίκανο ποίηση ο Άρστ. Είστε δικοί μου! Δέν έχετε δική σας σκέψη!

— Δέν έχουμε δική μας σκέψη!

— Η σκέψη μου είναι και δική σας σκέψη! Η έπιθυμία μου είναι έπιθυμία σας!

— Η έπιθυμία σου είναι

έπιθυμία μας!

— Θα πάτε όπου σάς πώ εγώ! Θα με άκολουθήσετε στο άστρο Χόγκορφ!

— Θα σε άκολουθήσουμε στο άστρο Χόγκορφ!, άπαντούν με μιá φωνή οι Ύπεράνθρωποι.

— Γιατί όχι; λέει κι' ό Κοιντοστούπης. Θα σε άκολουθήσουμε, άγαπητέ μου! Γιατί να μη σε άκολουθήσουμε;

— Έκεί, στο άστρο Χόγκορφ, συνεχίζει ό Άρστ, θα μείνεται ήσυχoi, φρουρούμενοι από τους δικούς μου, ενώ εγώ θα έτοιμάζω έδώ την τελειωτική καταστροφή τής Γής! Συμφωνείτε;

— Συμφωνούμε!, άπαντούν όλοι μαζί.

— Άκολουθήστε με!

Και ό Άρστ, τους όδηγει ανάμεσα στα δέντρα, σε μιá γωνιά του κήπου, όπου είναι προσγειωμένο ένα πλανητόπλοιο.

Άνοίγει την πόρτα και παραμερίζει νεύοντας στους αιχμάλωτους του να μπουν μέσα. Αυτόι ύπακούουν και κάθονται σε μιá σειρά από καθίσματα πίσω από τη θέση του πιλότου.

Μπαίνει κι' ό Άρστ, κάθεται στο τιμόνι και για μιá στιγμή άργότερα, το πλανητόπλοιο άπογειώνεται και ανυψώνεται με τρομακτική ταχύτητα προς τον ούρανό.

Καθώς το άεροσκάφος βγαίνει από την άτμόσφαιρα τής Γής και ταξιδεύει με ταχύτητα φωτός ανάμεσα στα διά-

Τέσσερις πανομοιότυποι Άρστ τριγυρίζουν τον κατάπληκτο Ύπεράνθρωπο!

φορα αύρανια σώματα, οι Ύπερανθρώποι μένουν ασάλευτοι, με τὰ μέλη και τὴν καρδιά ναρκωμένα και με τὰ μάτια ἀπλανῆ, καρφωμένα ὀλοῖσια μπροστά τους, χωρίς σπίθα ζωῆς και χωρίς ἔκφρασι.

Μόνο ὁ Κοντοστούπης δείχνει κάποια σημάδια ζωηράδας. Ἀνεβοκατεβάζει ἀδιάκοπα τὴ μύτη του νευρικά, γιατί ὁ παθολογικός φόβος του κατανικάει: ἀκόμα και τὴν ὑπὲρνωτιστικὴ δύναμι τοῦ Ἄρστ!

— Πά.. Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει κάθε τόσο. Πού μᾶς πάει;

Και προσθέτει μεγαλόφωνα:

— Ποῦ μᾶς πᾶς, ὦραϊε μου Ἄρστ;

— Στὸ ἄστρο Χόγκορφ!, ἀπαντάει ὁ καμπούρης. Εἶστε δικοί μου!

— Εἶμαστε δικοί σου!, λέει ὁ νάνος. Δὲ λέω! Δὲ νομίζεις ὅμως πὼς ἔπρεπε νὰ μᾶς ρωτήσης ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε νὰ περάσουμε τίς... διακοπές μας στὸ ἄστρο Χόγκορφ; Δὲ νομίζεις...

Ὁ Ἄρστ χάνει τὴν ὑπομονή του και διατάζει:

— Σιωπή! Μὴ βγάλης ἄλλή λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου!

— Καλὰ ντέ!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Μὴ βαρᾶς κιδόλας!

Και βυθίζεται σὲ σκυθρωπὴ σιωπή...

Ὡρες πολλὲς περνοῦν. Ὁ Κοντοστούπης λαγοκοιμάται, ἐνῶ οἱ Ύπερανθρώποι μένουν

Ἡ γροθιά τοῦ Ύπερανθρώπου σηκώνεται και πέφτει, τρομερὴ και συντριπτικὴ.

πάντα ασάλευτοι, με τὰ μάτια ἀπλανῆ και χωρίς ἔκφρασι.

Μέσα τους ὅμως εἶναι πλημμυρισμένοι ἀπὸ μαύρη ἀγωνία.

Καταλαβαίνουν πόσο τρομερὸς εἶναι ὁ κίνδυνος και γιὰ τους ἴδιους και γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἄν ὁ Ἄρστ τοὺς φυλακίσῃ στὸ Ἄστρο Χόγκορφ, ἡ Ἀνθρωπότης θὰ μείνῃ χωρίς προστάτες και θὰ ἐξοντωθῇ κάτω ἀπὸ τίς τρομερὲς ἐπιθέσεις του!

Μά, όσο κι' αν προσπαθούν, δεν μπορούν να δράσουν, ή θέλησι τους είναι αιχμάλωτη του μαγνητισμού που εκπέμπει ο Άρστ. Είναι δέσμοί του!...

Ξαφνικά, τὸ πλανητόπλοιο ἐλαττώνει ἀπότομα τὴν ταχύτητά του καὶ πλησιάζει σ' ἓνα ἄστρο, πὺ φαντάζει γαλαζοκόκκινο μπροστά.

Φτάνει ἐκεῖ, χώνεται στὴν ἀτμόσφαιρά του, πὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, καὶ προσγειώνεται σ' ἓνα πλατὺ κάμφο.

Τὸ ἔδαφος δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Γῆς. Δέντρα ποταμοὶ βουνά, κάμφοι, τὰ δέντρα μόνο εἶναι χωρὶς φύλλα καὶ τὰ κλαδιὰ τους εἶναι συστραμμένα μὲ παράξενο τρόπο.

Ἀπὸ ἓνα μικρὸ δάσος βγαίνει μιὰ συντροφιά ἀπὸ ἀνθρώπους, πὺ μοιάζουν πολὺ μὲ τὸν Άρστ. Σταματοῦν μπροστά του καὶ ὑπεκλίνονται χαίρετῶντας τον σὲ μιὰ παράδοξη γλώσσα μὲ μονοσύλλαβες λέξεις.

Ὁ Άρστ τοὺς δίνει μιὰ διαταγή στὴν ἴδια γλώσσα καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀπομακρύνονται καὶ χάνονται πάλι μέσα στὸ δάσος.

Ὁ Άρστ γυρίζει στοὺς αἰχμαλώτους του.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, Ὑπεράνθρωποι, λέει. Εἴστε ἐλεύθεροι νὰ πάτε ὅπου θέλετε στὸ ἄστρο Χόγκορφ. Ὅπου θέλετε! Προσέξτε ὅμως! Ἄν δοκιμάσετε νὰ δραπετεύσετε,

θὰ μετανοιώσετε φριχτά! Γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι ἔχετε νὰ κάνετε μὲ ὄντα ἀνώτερά σας, θὰ σὰς ἐξηγήσω πὺς σὰς ὑπνώτισα : ὅλα τὰ μέλη τῆς φυλῆς Χόγκορφ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ μιὰ συσκευή, δικῆς μου ἐφευρέσεως, πὺ κάνει χίλιες φορὲς ἰσχυρότερη τὴ θέλησι ἐκείνων πὺ τὴν ἔχουν ἐπάνω τους. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς συσκευῆς αὐτῆς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιβάλη τὴ θέλησί του στοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ τὸν βλέπουν ὅπως αὐτὸς θέλει! Ἐξ ἄλλου ὑπάρχουν ἐδῶ, στὸ ἄστρο Χόγκορφ, φρουροὶ τρομερότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλο φρουρὸ πὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Δὲ σὰς συνιστῶ νὰ πέσετε στὰ νύχια τους! Ἐγὼ γυρίζω στὴ Γῆ γιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφή τῆς.

Μπαίνει πάλι στὸ πλανητόπλοιο, ἀπογειώνεται καὶ χάνεται μέσα στὸν οὐρανό.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι θέλουν νὰ ἀπογειωθοῦν κι' αὐτοὶ νὰ πετάξουν ξοπίσω του καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ!

Μὰ δὲν μποροῦν! Τὰ μέλη τους εἶναι μουδιασμένα καὶ ἡ θέλησί τους εἶναι θυσιζόμενη σὲ μιὰ ὑπνωτιστικὴ νάρκη...

Ὁ νάνος
καὶ ἡ Ἀράχνη

ΑΣΚΟΠΑ τριγυρίζουν μέσα στὰ δάση, στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνὰ τοῦ ἄστρου

Χόγκορφ, οί 'Υπεράνθρωποι.

Περπατούν σαν αυτόματα, σαν ρομπότ χωρίς δική τους θέληση, πού τὰ κυβερνοῦν ἀπὸ μακρὰ μὲ ραδιοκύματα.

Ὁ Κοντοστούπης τόχει ρίξει: στό.. τραγούδι.

Περπατάει μέσα σ' ἕνα δάσος μόνος του καὶ τραγουδάει τὸνα ἔπειτ' ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ τραγούδια πού ἔχει μάθει! "Ἐπειτα, κάθεται, τρώει κανένα φρούτο καὶ συνεχίζει τό... χαζοπερπάτημά του μέσα στό δάσος.

— Δὲν εἶναι δουλειὰ αὐτή!, λέει στό τέλος. Περπατάω, περπατάω, περπατάω... "Ἄς πετάξω καὶ λιγάκι!

Λυγίζει τὰ πόδια του γιὰ νὰ ἀπογειωθῆ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή συμβαίνει κάτι τρομακτικὸ.

"Ἐνα τεράστιο ἔντομο, μιὰ πελώρια ἀράχνη, πού τὸ μάκρος τῆς ξεπερνᾷ τὰ δύο μέτρα, φανερώνεται ξαφνικὰ μπροστά του καί, μὲ ἀστραπιαῖες κινήσεις, πλέκει ἕνα δίχτυ ἀπὸ γυαλιστερὰ χοντρὰ νήματα ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στίς κορυφές τῶν δέντρων.

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές, ὁ νάνος μένει σαστισμένος καὶ τρομαγμένος, κυττάζοντας τὸ φριχτὸ ἔντομο.

"Ἐπειτα.. βάζει τὰ γέλια!

— Κουραφέξαλα!, λέει.

"Ἄν νομίζης πὼς ἕνας ἱστός ἀράχνης θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἀπογειωθῶ, εἶσαι πολὺ γελασμένη, ἀγαπητῆ μου κόμησα! Γιούχουου! Κύττα! Καὶ ὁ νάνος ἀπογειώνεται

μὲ μιὰ ἐκτίναξι.

Σκίζει τὸν ἀέρα πρὸς τὰ πάνω, σίγουρος πὼς τὸ κορμί του θὰ τριμηθῇ τὸν ἱστό τῆς πελώριας ἀράχνης καὶ θ' ἀνεβῆ ψηλά.

Μὰ τὸν περιμένει μιὰ μεγάλη ἔκπληξις καὶ μιὰ ἀκόμα πιὸ μεγάλη λαχτάρα.

"Ὅταν τὸ κορμί του συναντάει τὸν ἱστό, σταματᾷ! Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ πιὸ πάνω! Τὰ νήματα τῆς ἀράχνης τὸ ἐμποδίζουν νὰ ὑψωθῆ!

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης ἔκπληκτος. Γιὰ σκέψου! "Ἐνας παλιοῖστός ἀράχνης νὰ ἀντιστέκεται σέ μένα, τὸν τρανὸ Κοντοστούπη! Θὰ τὸ δοῦμε ὁμως!

Σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ χτυπάει τὸν ἱστό ἐνῶ συγχρόνως κλωτσάει μὲ τὰ πόδια του.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο πού περίμενε.

Ἄντ' νὰ σπάσουν τὸν ἱστό, τὰ μέλη τοῦ νάνου μπλέκουν ἀνάμεσα στὰ νήματα, πού ἡ ἐπιφάνειά τους εἶναι στρωμένη μὲ μιὰ κολλώδη οὐσία!

— Δὲ μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ δουλειά!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ δοκιμάζει νὰ ἐλευθερωθῆ. Τίποτα ὅμως!

"Ὅσο προσποθεῖ νὰ ξεμπλέξῃ τὰ μέλη του, τόσο αὐτὰ υπλέκονται περισσότερο ἀνάμεσα στὰ νήματα τοῦ ἱστοῦ!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μεγάλη ἀποκρουστικὴ ἀράχνη προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του, ἐνῶ τὰ μεγάλα μάτια της λάμπουν ἀλλόκοτα καὶ σατανικά!

Ὁ νάνος νοιώθει πάλι τὸ λογικὸ του νὰ σαλεύει! Εἶναι αἰχμάλωτος τῆς ἀράχνης! Αἰχμάλωτος ἐνὸς φριχτοῦ τέρατος, πάνω στὸ μακρυνὸ καὶ ἀφιλόξενο ἄστρο Χόγκορφ!

Βάζει τὶς φωνές:

— Βοήθει·α! Βοήθει·α! Ὑπεράνθρωποι! Σώστε με!

Ἐπειτα ξεσπάει σὲ γέλια. Γέλ·α τρελλοῦ.

— Χά, χά, χά, χά! Ζήτω! Ἐδῶ, κύριοι, θὰ παρακολουθήσετε ἓνα συναρπαστικὸ ἀγῶνα ζίου - ζιτσου! Ὁ Κοντοστούπης ἐναντίον τῆς Ἀράχνης! Ὁ τελικὸς ἀγὼν γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα.

Στοὺς ἰστούς τῶν Ἀραχνῶν!

ΟΙ ΦΩΝΕΣ τοῦ δυστυχισμένου νάνου ἀντηχοῦν βουερά μέσα στὸ δάσος. Φτάνουν ὡς π' αὐτὰ δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ ο...

Μελλοντὶ ὑπνωτισμένοι ἀπὸ τὸν διαβολικὸ Ἄρστ, οἱ δύο ἥρωές μας συγκινούνται ἀπὸ τὶς κραυγές τοῦ Κοντοστούπης καὶ κινούνται πρὸς τὸ μέρος τους. Θέλουν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

Ὅταν πλησιάζουν καὶ βλέπουν σὲ τί παγίδα εἶχε πέσει ὁ νάνος, οἱ δύο Ὑπεράνθρωποι ἀναγκάζουν τὰ μέλη τους νὰ κινηθοῦν πιὸ γοργά.

Βλέπουν ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ συντρόφου τους κι' αὐτὸ ὑπερνικά λίγο τὴν ὑπνωτιστικὴ νάρκη, στὴν ὁποία εἶναι βυθισμένοι.

— Πρέπει νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τῆς ἀράχνης καὶ νὰ τὴν συντριψομε πρὶν ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος!

— Ναι! λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ ο. Ἐμπρός!

Λυγίζουν τὰ γόνατά τους γιὰ νὰ ἀπογεωθοῦν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, μιὰ ἄλλη ἀράχνη, ἐξίσου μεγάλη μὲ τὴν πρώτη ξεφυτρώνει μπροστὰ τους, καὶ πλέκει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα ἓνα μεγάλο ἴστό.

Καθὼς οἱ δύο φίλοι μας κάνουν ν' ἀπογεωθοῦν, πέφτουν μέσα στὸν ἴστό.

Ἐκπληκτοὶ καὶ σαστισμένοι, δοκιμάζουν νὰ τὸν τρυπήσουν, σπάζοντας τὰ νήματά του, Μὰ τὰ νήματα δὲ σπάζουν! Εἶναι πολὺ γερά καὶ πολὺ ἐλαστικά. Τεντώνονται, μακραίνουν, μὰ δὲ σπάζουν!

Οἱ δύο Ὑπεράνθρωποι: κάνουν νὰ τραηχτοῦν πρὸς τὰ πίσω. Τίποτα!

Ὁ ἴστος τῆς ἀράχνης δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ὑποχωρήσουν. Ἡ κολλώδης οὐσία, μὲ τὴν ὁποία εἶναι στρωμένα τὰ νήματά του, δὲν ἀφήνει τοὺς αἰχμάλωτους νὰ ἐλευθερωθοῦν,

Ἄπεναντίας, σὲ κάθε κίνησι τους, μπλέκονται: ἀκόμα πιὸ πολὺ μέσα στὸν ἰστό!

Ἡ ἀράχνη προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους. Φτάνει κοντὰ τους καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς τυλίγη τὰ κορμιά μετ' ἄλλα νήματα, πού τὰ βγάζει ἀπὸ τὴν κοιλιά της!

Ξαφνικά ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο φωνάζει:

— Ὑπεράνθρωπε! Δὲν εἶναι ζωντανὸ πλάσμα αὐτό! Εἶναι ἀπὸ μέταλλο! Εἶναι ἐνα ρομπὸτ σὲ σχῆμα ἀράχνης!

Πραγματικά, ἡ πελώρια ἀράχνη, πού τυλίγει καὶ δένει μετ' ἄλλα τὸν ἰστό τῆς τὰ κορμιά τῶν Ὑπερανθρώπων, εἶναι ἀπὸ μέταλλο, πού λάμπει περίεργα στὸ φῶς!

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ τρομεροὶ φρουροὶ γιὰ τοὺς ὁποίους μᾶς μίλησε ὁ Ἄρστ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἶμαστε αἰχμάλωτοι ἐνὸς ρομπότ.

Δυὸ ἄλλες μορφές πλησιάζουν, τρέχοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή, πού εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τίς φωνές τοῦ Κονταστούπη καὶ τρέχουν τώρα νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

— Κεραυνέ, Ἀστραπή!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μὴν πλησιάζετε! Θὰ πέσετε στὴν παγίδα τῆς ἀράχνης καὶ θά...

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά. Βλέποντας τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἄντρα της τυλιγμένους ἀπὸ τὰ νήματα τῆς πελώριας ἀράχνης, ἡ Ἀστραπή ἐφορμᾷ

μετ' ἄλλα τὸν Κεραυνὸ ξοπίσω της. Ρίχνονται κι' οἱ δυὸ πάνω στὴν ἀράχνη.

Οἱ γροθῆές τους σηκώνονται καὶ πέφτουν συντρίβοντας τὸ μέταλλο κορμὶ τῆς, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ γυαλί! Τὸ ρομπὸτ σφραγίζεται χάμω διαλυμένο.

Πρὶν ὅμως τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ὑπερανθρώπου προλάβουν νὰ γυρίσουν πρὸς τὸ μέρος τῶν οἰχμαλώτων, βρίσκονται κι' αὐτοὶ αἰχμαλωτισμένοι ἀπὸ τὸν ἰστό μιᾶς ἄλλης ἀράχνης, πού ξεφουτρώνει ξαφνικά μπροστὰ τους.

Δοκιμάζουν κι' αὐτοὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Σὲ λίγο εἶναι κι' οἱ δυὸ γερά δεμένοι ἀπὸ τὰ γερά, ἐλαστικά καὶ κολλώδη νήματα τῆς ἀράχνης, πού ἀντιστέκονται σὲ κάθε προσπάθειά τους νὰ τὰ σπάσουν!

Τὸ κακὸ νικάει...

Ο ΜΟΝΟΣ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους πού ἔχει μείνει ἐλεύθερος, εἶναι ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ γυιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς, τὸ Παῖδι - Θαύμα.

Ὁ Ὑπερέλληνας τριγυρίζει μέσα στὸ δάσος, ἀγνοώντας τὴν τρομερὴ θέσι στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ δικοὶ του.

Τὸ Παῖδι - Θαύμα παλεύει μετ' ἄλλα τὸν ἑαυτό του καὶ μετ' ἄλλα τὴν ὑπνωτιστικὴ νάρκη, στὴν ὁποία τὸν ἔχει ρίξει ὁ Ἄρστ.

«Πρέπει να ἐλευθερωθῶ!, σκέπτεται με πείσμα. Πρέπει να ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴ νάρκη αὐτῆ ποὺ δένει τὰ μέλη μου καὶ με ἐμποδίζει νὰ πετάξω! Ἡ Γῆ κινδυνεύει! Ἴσως αὐτὴ τῆ στιγμῇ ὁ Ἄρστ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν τινάξῃ σὲ χίλια κομμάτια μέσα στὸ κενὸ διάστημα τοῦ οὐρανοῦ! Ἴσως αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἡ Ἀνθρωπότης περνᾷ τὶς τελευταῖες ὥρες τῆς!... Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶ!...»

Ὅσο κι' ἂν προσπαθεῖ ὁ μωσ, ὅσο κι' ἂν ἀγωνίζεται, δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῆ! Ἐξακολουθεῖ νὰ περπατᾷ νωθρὰ καὶ ἀργὰ μέσα στὸ δῶσος, με τὰ μέλη του μουδιασμένα καὶ με τὴν ψυχὴ του βυθισμένη μέσα σ' ἕνα κρῦο σκοτάδι!

«Αὐτὴ τῆ στιγμῇ — σκέπτεται: — ὁ πόλεμος μεταξὺ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Ἐγκλήματος, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Πολέμου, βρίσκεται στὴν τελευταία τὴν φάση! Τὸ Κακό, τὸ Ἐγκλημα, ὁ Πόλεμος, νικούν! Τὸ Καλό, τὸ Δίκαιο, ἡ Εἰρήνη νικῶνται! Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κινήθω, νὰ δράσω νὰ ἐμπειδίσω τὴ μεγάλη συμφορά!...»

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ ἀθῶα παιδικὰ μάτια τοῦ Ὑπερέλληνα! Δάκρυα λύπης καὶ ἀπογνώσεως!

Ξαφνικὰ, σταματᾷει...

Βλέπει μπροστά του κάτι παράξενο. Ἐνα χαμηλὸ κτίριο, ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο, με

μιὰ μεγάλη μετάλλινη πόρτα! Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Ἄρστ, με καμπούρα καὶ μεγάλη μύτη, βγαίνουν ἀπὸ τὸ κτίριο.

— Εἶσαι δικός μας!, λέει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸν Ὑπερέλληνα. Εἶσαι δικός μας!

— Εἶμαι δικός σας!, ἀπαντᾷ ἄθελά του τὸ Παιδί-Θαύμα.

— Ἀπομακρύνσου!, λέει ὁ Ἴδιος. Φύγε μακριὰ ἀπὸ τὸ ἱερὸ παλάτι! Μακριὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη πύλη ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἱερὴ πόλι τῶν Χόγκορφ! Μακριὰ! Γύρσε πίσω μέσα στὸ δάσος! Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσι σου!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ὑπερέλληνα ἀναστατώνεται.

Καταλαβαίνει ὅτι ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική. Ἄν κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ θέλησί του καὶ νὰ δράσῃ, θὰ μπερέσῃ ἴσως νὰ μπῆ στὴν πόλι τῶν Χόγκορφ καί... νὰ κἀνὴ κάτι. Τί; Δὲ ξέρει τί μπορεῖ νὰ κἀνὴ ἐκεῖ... Δὲν ξέρει κἀν τί ὑπάρχει μέσα σ' αὐτὴ τὴν πόλι!... Ξέρει ὅμως ἕνα πρᾶγμα: πρέπει νὰ δράσῃ!

— Γύρσε πίσω στὸ δάσος!, λέει πάλι ὁ Χόγκορφ κερφώνοντας τὰ παράξενα καὶ μεγάλα σὰν κουκουβάγις μάτια του στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Ὑπερέλληνας, σφίγγοντας τὰ δόττια του με ἀπόγνωσι κλείνει τὰ μάτια του.

Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα. Με τὰ μάτια του κλειστά,

νοιώθε λιγώτερο την επίδρασι των ματιών και της θελήσεως του Χόγκορφ.

’Ανοίγει πάλι τα μάτια του και, κυττάζοντας χάμω, καταφέρνει να επιβληθῆ στον έαυτό του και να κάνη ένα βήμα μπροστά!

— Πίσω!, φωνάζει: ἄγρα: ο Χόγκορφ. Μακριὰ από τὸ ἱερὸ παλάτι! Γύρισε στὸ δάσος! Εἶσαι δικός μας!

’Ο Ὑπερέλληνας νοιώθει τὸ κορμί του νὰ τρέμη σὰν καλάμι στὸν ἄνεμο, ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ποὺ καταβάλλει: γὰρ νὰ ἀντισταθῆ στὴ θέλησι τοῦ Χόγκορφ.

Κάνει: ἄλλο ἓνα βήμα μπροστά!

Τότε, μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα, μὲ ὀρμητικὴ κεραινωσύ, μὲ μεγάλη μεταλλικὴ ἀράχνη ξεπηδάει: μέσα ἀπὸ τὸ μαῦρο μαρμάρينو κτίριο καὶ χύμαει: ἐναντίον του.

Τὸ ξάφνιασμα ποὺ νοιώθει: ὁ Ὑπερέλληνας, ἡ κατάπληξι του μπροστὰ στὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ ἐπεισόδιο, κάνουν τὴ θέλησί του νὰ ἐλευθερωθῆ ἀκόμα περισσότερο.

Τὸ κορμί του ξαναβρίσκει τὴ γρηγοράδα καὶ τὴν εὐκίνησια του. Μ’ ἓνα πῆδημα ἀπογειώνεται: καί, καθὼς ἡ ἀράχνη φτάνει κοντὰ του σέρνοντας ἓνα μάτσο ἀπὸ ἐλαστικά, κολλώδη νήματα, ἐπιτίθεται ἐναντίον της ἀπὸ ψηλὰ καὶ μὲ μὲ τρεμακτικὴ γροθιά τὴν μεταβάλλει σ’ ἓνα σωρὸ ἀπὸ παλιοσίδερα!

Τὰ σχέδια τοῦ Ὑπερέλληνα

ΕΠΕΙΤΑ, ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζει πάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναπτύξη τὴν ἰλιγγιώδη καὶ παρομώδη ταχύτητά του, ποὺ τὸν ἔχει ἀνακηρύξει ὡς τὸ ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου.

Σκοπεύει νὰ γυρίσῃ στὴ Γῆ, ἔστω καὶ μόνος, καὶ νὰ πρσπαθῆσῃ νὰ ἐμπεδίσῃ τὸν Ἄρατ!

Μὰ δὲν καταφέρνει: οὔτε νὰ ἀπογειωθῆ καν!

Οἱ Χόγκορφ μιλοῦν ὄλο: μαζι:

— Δὲν μπορεῖς νὰ πετάξης! Δὲν μπορεῖς νὰ πετάξης! Μείνε στὸ ἔδαφος! Μείνε στὸ ἔδαφος! Εἶσαι δικός μας!

’Ο Ὑπερέλληνας νοιώθει τὴ θέλησί του νὰ παραλύη πάλι. Θέλει νὰ ἀντισταθῆ, μὰ καταλαβαίνει: ὅτι, ὅσο ἀντιστέκεται, τόσο περισσότερο ὑποδουλώνεται: στὴν ὑπνωτιστικὴ δύναμι: τῶν συσκευῶν, ποὺ ἔχουν οἱ Χόγκορφ...

Τῶν συσκευῶν!... Μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό τοῦ Ὑπερέλληνα. Ἄν κατάφερνε νὰ κλέψῃ καμμιά τέτοια συσκευή, ἡ νίκη θὰ ἔγερνε ὀριστικὰ μὲ τὸ μέρος τοῦ Καλοῦ!

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ — εἶχε πῆ ὁ Ἄρατ — ἐνεῖ τὴν ιδιότητα νὰ κάνη χίλιες φορὲς πρὸ δυνατὴ τὴ θέλησι τοῦ ἀν-

Ο Υπεράνθρωπος κι' ό Έλ Γ κ ρ έ κ ο παλεύουν άπειγνωμένα για νά έλευθερωθούν !
Σέ κάθε κίνησή τους όμως, τά μέλη τους μπλέκονται περισσότερο !

θρώπου που την κουβαλάει επάνω του.

‘Η θέλησι του ‘Υπερέλληνα είναι πολύ πιό δυνατή από τη θέλησι των Χόγκορφ, όταν αυτοί δεν έχουν τη συσκευή.

‘Αν, λοιπόν, το Παιδι-Θαύμα, έφθιασθή με μιὰ τέτοια συσκευή, ή θέλησί του θα γίνη χίλιες φορές πιό δυνατή και θα ύποτάξη τη θέλησι των Χόγκορφ, έστω κι’ αν αυτοί δοκιμάσουν να άντισταθούν με τη βοήθεια των συσκευών τους!

Πώς όμως μπορεί να άποκτήση μιὰ τέτοια συσκευή;

‘Αν δοκιμάση να έπιτεθή ενάντιον των Χόγκορφ άνοιχτά, το Παιδι - Θαύμα δεν θα κάνη τίποτα! Πρέπει να χρησιμποιήση πανουργία!

‘Αφήνει το κορμί του να ξαναπέση στο έδαφος. ‘Υποκρίνεται το ζαλισμένο και περπατάει τρεκλίζοντας, γύρω - γύρω, σαν άλογο στο μαγγανισπήγαδο.

— Είμαι δικός σας!, λέει. Είμαι δικός σας! Δεν μπορώ να πετάξω!

Και εξακολουθει να γυρίζη γύρω - γύρω.

‘Ενας από τους Χόγκορφ, λέει:

— Είναι επικίνδυνος! Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να γυρίση πίσω στο δάσος! Σίγουρα, θα βρη εκεί την εύκαιρία να έλευθερώση τους συντρόφους του, που είναι αίχμαλωτισμένοι στους ιστούς των άραχνών - φρουρών! Πρέπει

να τον φυλακίσουμε μέσα στην ίερη πόλι!

— Ναι!, λέει ένας άλλος. — ‘Ακολουθήσε μας!, λέει ο πρώτος στον ‘Υπερέλληνα. Είσαι δικός μας! Είσαι σκλάβος μας! ‘Ακολουθήσε μας! Είσαι δικός μας!

— Είμαι δικός σας! άπαν τάει: ο ‘Υπερέλληνας συγκρατώντας με δυσκολία τη χαρά του για την έπιτυχία του σχεδίου του. Είμαι: σκλάβος σας. Σάς ακολουθώ!

Και με δύσκαμπτα μέλη προχωρεί προς το μέρος τους.

Μπαίνει μέσα στο μαρμάρινο κτίριο.

‘Εκεί, βρίσκοντα: μέσα σ’ ένα τεράστιο χώλ. Στο βάθος του χώλ είναι μιὰ μεγάλη μαρμάρινη σκάλα, που οδηγεί προς τα κάτω, μέσα στο έδαφος.

Τριγυρισμένος από τους Χόγκορφ, ο ‘Υπερέλληνας κατεβαίνει τη σκάλα. Θα μπορούσε ίσως να έπιτεθή εκείνη τη στιγμή ενάντιον τους. Μά δε θέλει να το κάνη αυτό. Τα μέλη του είναι μουδιασμένα και ή έπίθεσις του θα άποτύχη, όριστικά και άνεπανόρθωτα!

Πρέπει να κάνη ύπομονή. Πρέπει να περιμένη την κατάλληλη εύκαιρία.

Φτάνουν, τώρα σ’ ένα ύπόγειο διάδρομο που είναι πλατύς, σαν δρόμος μιās πόλεως. Πολλοί Χόγκορφ κυκλοφορούν εκεί μέσα, όπως οί διαβάτες στους δρόμους της

Γῆς! Ἐκ τῆς μιᾶς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, ὑπάρχουν πόρτες στοὺς τοίχους τοῦ διαδρόμου. Εἶναι — φαίνεται — τὰ σπίτια τῶν παράξενων κατοίκων τοῦ μακρυνοῦ αὐτοῦ ἀστρου.

Περπατοῦν γιὰ πολλὴ ὥρα.

Φυλακισμένος

ΕΑΦΝΙΚΑ ὁ διάδρομος σταματάει. Στὴν ἄκρη του ἀρχίζει μιὰ ἀπέραντη πλατεία, φωτισμένη ἀπὸ τεράστιους ἠλεκτρικούς γλόμπους, τοποθετημένους στοὺς τοίχους.

Φυτὰ, παράξενα μαυροπράσινα φυτὰ, φυτρῶνουν ἐκεῖ μέσα. Στὸ κέντρο τῆς πλατείας, εἶναι προσγειωμένα τριάντα περίπου πλανητόπλοια, σὰν ἐκεῖνο μὲ τὸ ὄνομα ὁ Ἄρστ εἶχε μεταφέρει τοὺς Ὑπερανθρώπους ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζει ψηλά. Στὸ ταβάνι τῆς πλατείας, διακρίνει μιὰ τετράγωνη μεγάλη χαραμάδα.

«Σίγουρα, σκέπτεται, ὅταν θέλουν νὰ βγάλουν ἕνα πλανητόπλοιο ἀπὸ ἐδῶ μέσα ἀνοίγουν τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ταβανιοῦ κι' εἶπεται τὸ ξανακλείνουν!»

Διασχίζουν τὴν πλατεία, μπαίνουν σ' ἕναν ἄλλο ὑπόγειο δρόμο καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Εἶναι μετάλλινη καὶ στολισμένη μὲ χρυσὲς διακοσμήσεις. Διαφέρει ἀπ' ὅλες τὶς

ἄλλες πόρτες κι' ὁ Ὑπερέλληνας βγάζει τὸ συμπέρασμα ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτῆ, βρίσκεται τὸ παλάτι τοῦ Ἄρστ.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει μόνη της, καθὼς πλησιάζει σ' αὐτὴν ἡ μικρὴ συνοδεία.

Μπαίνουν μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς κτίριο, προχωροῦν σ' ἕνα χῶλο, κατεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ, μετάλλινη πόρτα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Πίσω της φαίνεται ἕνα μικρὸ κατασκότεινο δωμάτιο.

— Πῆγαινε μέσα!, διατάζει: ἕνας Χόγκορφ. Θὰ μείνεις ἐκεῖ ὥσπου νὰ γυρίση ὁ Ἄρστ, ὁ ἀρχηγός μας ἀπὸ τὴ Γῆ! Δὲ θὰ περάση καθόλου ἀπὸ τὸ νοῦ σου ἡ ἰδέα νὰ δραπέτευσῃς! Ἀκούς;

— Ἀκούω!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπερέλληνας.

— Ἄλλωστε, συνεχίζει ὁ Χόγκορφ, δὲν μπορεῖς νὰ δραπέτευσῃς! Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι: μετάλλιο. Οἱ τοῖχοι του ἔχουν πάχος μισοῦ μέτρου, ὅλο ἀπὸ μέταλλο! Ἀκούς;

— Ἀκούω!

— Πῆγαινε μέσα!

Ὁ Ὑπερέλληνας ὑπακούει. Ὅχι μόνο γιὰτὶ δὲν ἔχει ἐρθεῖ ἀκόμα ἡ στιγμή τῆς δράσεως, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ διαφορετικά. Ἡ θέλησί του ὑπακούει: στὴν θέλησι τῶν Χόγκορφ, ὑποταγμένη καὶ ὑποδουλωμένη!

Μὲ ἀργὰ βήματα μπαίνει

στό κελί. Ἡ πόρτα κλείνει βαρειά πίσω του. Ἐνα πυκνό, μαύρο σκοτάδι τὸν τυλίγει.

Ἀπλώνοντας τὰ χέρια του σὰν τυφλός, ὁ Ὑπερέλληνας βρίσκει πασπατευτὰ τὸν τοῖχο καὶ κάθεται χάρω ἀκουμπώντας τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο.

Ὅχι πὼς δὲ βλέπει, βέλαια! Ὁ Ὑπερέλληνας, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι, εἶναι προικισμένος μὲ ὑπερφυσικὴ ὄρασι καὶ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπη καθαρά ἀκόμα καὶ μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι!

Θέλει ὁμως νὰ δώσῃ στοὺς Χόγκορφ, πού τὸν παρακολοιοῦν ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν βλέπει οὔτε τὴ μύτη του ἐκεῖ μέσα.

Μένει ἔτσι καθισμένος γιὰ πολλὴ ὥρα. Σιγά - σιγά, ὅσο περνάει ἡ ὥρα, νοιώθει τὴ θέλησί του πιὸ ἐλεύθερη καὶ τὰ μέλη του λιγώτερο μουδιασμένα. Ἴσως οἱ Χόγκορφ, πιστεύοντας ὅτι ὁ αἰχμάλωτός τους δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ μετάλλινη φυλακή, ἔχουν ἤδη πάψει νὰ ἀσχοιοῦνται μ' αὐτὸν καὶ δὲν στρέφουν πιά ἐναντίον του τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς τους!

Τὸ Πα.δὶ - Θαύμα σηκώνεται. Προχωρεῖ ὄχι πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ πρὸς τὸν τοῖχο, γιὰ τὴν φοβὰτι μήπως ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἔχει τοποθετηθῆ κανένας φρουρός.

Ἀκουμπάει τὸ ἕνα του χέ-

ρι στὸ κάτω μέρος τοῦ τοῖχου, ἐκεῖ ὅπου τὸ μέταλλο σμίγει μὲ τὸ μέταλλο τοῦ πατώματος.

Τὰ δάχτυλά του χώνονται στὴ χαραμάδα, σφίγγονται καὶ τραβοῦν.

Οἱ μυῶνες τοῦ πα.διοῦ τεντώνονται καὶ φουσκώνουν, κα ταβάλλοντας μιὰ τρομακτικὴ δύναμι καὶ τραβώντας τὸ μέταλλο τοῦ τοῖχου πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κελιοῦ. Γιὰ μερικές στιγμές, τὸ χοντρὸ μέταλλο ἀντιστέκεται.

Ἐπειτα ἀκούγεται ἕνας ξερὸς κρότος καὶ ὁ μετάλλινος τοῖχος ξεκολλάει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἀναδιπλώνεται σὰν κουτὶ κονσέρβας πού τὴν ἀνοίγουν!

Μπροστὰ στὸν Ὑπερέλληνα δὲν ὑπάρχει τώρα παρὰ μόνο ἕνας γυμνὸς τοῖχος ἀπὸ χῶρα καὶ πέτρες.

Ἀρχίζει: τώρα νὰ δουλεῦη γοργά, ἀνοίγοντας στὸν τοῖχο μιὰ μεγάλη τρύπα, πού γίνεται ὄλο καὶ πιὸ βαθειά. Δουλεῦει μὲ προσοχὴ καὶ προφυλάξεις, ἀθόρυβα, γιὰ τὴν δὲ θέλει νὰ τραβᾶξῃ μὲ κρότους τὴν προσοχὴ τῶν Χόγκορφ.

Ξαφνικά, σταματάει. Στήνει τὸ αὐτί του. Ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ μιλήῃ γοργά, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ λόγια.

Σίγουρα, ἔχει φτάσει κοντὰ σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Τί νὰ κάνῃ; Νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀνοίξῃ μιὰ ἄλλη τρύπα πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι;

Προτιμάει να κάνει το πρώτο. Θα προχωρήσει κι' ό,τι θέλει άς γίνει! Ίσως, μάλιστα, αν ένας μόνο Χόγκορφ είναι στο διπλανό δωμάτιο, καταρθώση να τον αϊφνιδιάση και να του πάρη τή διαβολική συσκευή του "Αρστ!

Με μερικές γοργές κινήσεις; άφαιρεί άθόρυβα τις τελευταίες πέτρες που τον χωρίζουν από το άλλο δωμάτιο.

Από το άνοιγμα, που έχει τώρα σχηματιστή, βλέπει έναν Χόγκορφ καθισμένο, με την πλάτη του προς το μέρος του, μπροστά σε μία μεγάλη συσκευή ραδιοπομπού!

Ο Χόγκορφ μιλάει γοργά στη γλώσσα της φυλής του. Ο Ύπερέλληνας δέν καταλαβαίνει ούτε λέξι. Μαντεύει όμως με ποιόν μιλάει ο Χόγκορφ. Στις φράσεις του ξεχωρίζει κάθε τόσο το όνομα "Αρστ.

Μιλάει με τον "Αρστ, που βρίσκεται στη μακρυνή Γη, προστομάζοντας την καταστροφή της!

«Έδω Ύπερέλληνας!»

ΓΙΑ μερικές στιγμές, το Παίδι - Θαύμα μένει μαρμαρωμένο στη θέσι του, με την ψυχή παγωμένη από τρόμο.

Τί να συμβαίνει άραγε; Μήπως ο "Αρστ κατέστρεψε κόλας τή Γη και αναγγέλλει στους δ'κούς του τή θριαμβευτική επιστροφή του;

Με μιά κίνηση; του κεφα-

ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
κυκλοφορεί επίτελους

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το μεγαλύτερο εικονογραφημένο περιοδικό των Βαλκανίων!

Ζητήστε το σήμερα Παρασκευή το πρωί!

λιού του, ο Ύπερέλληνας άπεδιώχνει τον τρόμο και προχωρεί. Προχωρεί άθόρυβα, σταματάει πίσω από τον Χόγκορφ, σηκώνει τή γροθιά του και τήν κατεβάζει στο κεφάλι του, φροντίζοντας να συγκρατήσει τή σύναμι του για να μη τον σκατώση! Του χρειάζεται άκόμα!

Μ' ένα υπόκωφο βογγητό, ο Χόγκορφ γέρνει το κεφάλι του πάνω στο στήθος του και μένει: άσάλευτος, άναίσθητος.

Ο Ύπερέλληνας τον ψάχνει γοργά, με χέρια που τρέμουν από τήν άγωνία. Σε μιά τσέπη των ρούχων του, βρίσκει μιά μικρή συσκευή, δυο μόνο φορές μεγαλύτερη από ένα πακέτο τσιγάρων.

Τή χώνει στην ζώνη του, έτσι ώστε να μη φαίνεται, παραμερίζει: τον άναίσθητο Χόγκορφ και κάθεται μπροστά στο ραδιοπομπό.

«Έδω Ύπερέλληνας! λέει. Έδω Ύπερέλληνας! Με άκούς, "Αρστ;»

Δέν παίρνει καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ ραδιοπομπὸς μένει βουδὸς καὶ μυστηριώδης.

Γυρίζει στὸν Χόγκορφ, ποὺ συνέχεται ἰσχυρὰ ἀπὸ τὴν λιποθυμία του, βογγώντας καὶ μουγγρίζοντας. Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Μόλις ἀντικρύζει τὸν Ὑπερέλληνα, πετάγεται ὄρθος, φωνάζοντας:

— Εἶσαι δικός μου! Εἶσαι σκλάβος μου!

Τὸ Παιδί - Θαύμα βάζει τὰ γέλια.

— Εἶσαι δικός μου, Χόγκορφ!, λέει. Εἶσαι σκλάβος μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κατοίκου τοῦ ἄστρου Χόγκορφ χλωμιάζει. Τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο.

— Εἶ... εἶμαι δικός σου!, λέει. Εἶμαι σκλάβος σου!

— Θὰ ἀπαντήσης σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σοῦ κάνω!

— Θὰ ἀπαντήσω!

— Μὲ τὸν Ἄρστ κουβέντιάζεις πρὶν ἀπὸ λίγο;

— Μὲ τὸν Ἄρστ!

— Τί σοῦ εἶπε; Ποῦ βρίσκεται; αὐτὴ τῆ στιγμῆ; Τί κάνει!

— Ὁ Ἄρστ βρίσκεται στὴ Γῆ. Ἐχει θάψει στὰ ἔγκατα τοῦ πλανήτη σας δέκα τεράστιες ὑπερβόμβες! Ἐτοιμάζει: τώρα μιὰ ραδιοσυσκευή ἀναφλέξεως, ποὺ μπορεῖ νὰ τεθῆ σὲ λειτουργία ἀπὸ πολὺ μακριὰ. Ὅταν τελειώσῃ, θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ κι' ἐγὼ θὰ γυρίσω ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοπομποῦ καὶ θὰ προ-

καλέσω ἔτσι τὴν ἔκρηξι τῶν βουδῶν καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Γῆς! Ἡ καταστροφὴ τῆς Γῆς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας! Μπορεῖ στὸ μέλλον οἱ ἄνθρωποι: νὰ ἀπεφασίσουν καμμιὰ μέρα νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μας! Γι' αὐτὸ ἡ Γῆ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῆ γιὰ πάντα! Γιὰ πάντα!

Ὁ Ὑπερέλληνας σφίγγει τὰ δόντια του καὶ μὲ δυσκολία συγκρατεῖ μιὰ ἐπιθυμία νὰ συντριφῆ τὸ ἐγκληματικὸ αὐτὸ πλάσμα!

— Εἶσαι δικός μου, λέει πάλι. Ὁ Ἄρστ πρέπει νὰ ἐμπροσθῆ! Ἐχει τὴ δύναμι ἡ συσκευή ποῦ σοῦ πῆρα νὰ ἐπιβληθῆ στὸν Ἄρστ ἀπὸ τόσο μακριά;

— Ὁχι!

— Πῶς μπορούμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ θγάλη πάλι: τίς βόμβες ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς; Ὑπάρχει: ἐδῶ κανένας ἀνώτερός του, ποὺ στὶς διαταγές του νὰ ὑπακούῃ ὁ Ἄρστ;

— Ὑ... ὑπάρχει! Ὁ ..Μεγάλος Χόγκορφ! Εἶναι ἓνας γέρος σοφός! Ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός μας!

— Ὁραία! Θὰ καλέσης τὸν Ἄρστ καὶ θὰ τοῦ πῆς ὅτι ὁ Μεγάλος Χόγκορφ ἄλλαξε γνώμη! Θὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸν διατάζει: τώρα νὰ πάρῃ ἀπὸ τῆ Γῆ τίς βόμβες καὶ νὰ τίς φέρῃ νὰ τίς θάψῃ ἐδῶ, στὸ ἄστρο Χόγκορφ. Θὰ τοῦ ἐξηγήσης ὅτι τὸ ἄστρο Χόγκορφ κινδυνεύει: νὰ διαρραγῆ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ ὁ Μεγάλος Χόγ-

κορφ αποφάσισε να μεταναστεύσουν όλοι οι κάτοικοί του στη Γῆ! "Ακουσες;

— Δέν... μπορώ!

— Γιατί;

— Μόνο ο "Αρστ μπορεί να με καλέση! 'Ο ραδιοπομπός είναι έτοιμτος φτιαγμένος ώστε δέν μπορώ να τόν καλέσω έγώ! 'Ο "Αρστ θά με καλέση σέ μισή ώρα, όταν όλα θά είναι έτοιμα γιά τήν άνατίναξι τῆς Γῆς!

'Ο 'Υπερέλληνας ζαρώνει τά φρύδια του. 'Η κατάστασι είναι κρίσιμη. "Αν ο "Αρστ άντιληφθῆ τί συνέβη, θά καταστρέψῃ τῆ Γῆ, πριν ο 'Υπερέλληνας προλάβῃ να έπειμθῆ!

Ξαφνικά, μιὰ σκέψη άστράφτει στο μυαλό του παιδιού. Τί έχουν γίνει οί δικοί του; Πού βρίσκονται;

— Πού είναι οί δικοί μου; ρωτάει τόν Χόγκορφ.

— Μέσα στο δάσος! Είναι δεμένοι με άθραυστους ίστους τών μετάλλινων άραχνών! Είναι αίχμαλτωτοί! Δέν μποροῦν να κινηθοῦν!

— Πώς καθοδηγεῖτε τίς άράχνες; Πώς τούς δίνετε διαταγές;

— Με αυτό εκεί!

Καί ο Χόγκορφ δείχνει μιὰ άλλη συσκευή σε μιὰ γωνιά του δωματίου.

— Δόσε διαταγή στις άράχνες, λέει ο 'Υπερέλληνας, να ελευθερώσουν τούς συντρόφους μου! Εῖσα: δικός μου! 'Ακούς;

— Εῖμαι δικός σου! Θά

κάνω ό,τι θέλεις!

Καί ο Χόγκορφ πηγαίνει καί κάθεται μπροστά στη συσκευή...

'Η διαταγή
του νάνου

ΜΕΣΑ στο δάσος, οί 'Υπεράνθρωποι καί ο Κοντοστούπης βρίσκονται: σε άπελπιστική θέσι. Οί μετάλλινες άράχνες έξακολουθοῦν να τυλιγοῦν τά κορμιά τους με τά άθραυστα, ελαστικά καί κολλώδη νήματά τους, που τούς σφίγγουν όλο καί πιό πολύ.

'Η πίεσις, που ασκοῦν τά νήματα αυτά στα κορμιά τών ήρώων μας, είναι τρομακτική. Δέν μποροῦν να κινηθοῦν τα μέλη τους, δέν μποροῦν να αναπνεύσουν ελεύθερα καί τὸ αίμα τους με δυσκολία κυκλοφορεῖ μέσα στις σφιγμένες φλέβες καί αρτηρίες τους.

Καί κάθε στιγμή που περνάει κάνει τήν κατάστασι χειρότερη. "Αν συνεχιστῆ γιά πολύ αυτό, οί 'Υπεράνθρωποι: θά ταφοῦν κυριολεκτικά κάτω από τὸ σωρό τών ιστῶν που παράγουν οί άράχνες - ρομπότ!

'Ο Κοντοστούπης, τυλιγμένος κι' αυτός από τὸ λαιμό ως τά πόδια από τὰ νήματα, τόχει ρίξει στο κλάμα!

Κλαίει: γοερά, σαν μικρό παιδί που τὸ έδειρε ή μαμά του!

— 'Οφούουουου!, κάνει. Τί κακό είναι αυτό που μάς βρῆ-

κε! Ποιός τὸ φανταζόταν πο-
τὲ πῶς ὁ τρανὸς Ὑπερκοντο-
στούπης θὰ γινόταν μιά...κου-
βαρίστρα; "Ε; Ποιός τὸ πε-
ρίμενε αὐτό; "Εγώ, πού ἔχω
συντριφεί γίγαντες! "Εγώ,
πού ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ κό-
σμου τρέμουν μόλις με ἀντι-
κρῦσουν! "Εγώ, ὁ τρόμος τῶν
τρόμων, ὁ τρανὸς τῶν τρα-
νῶν! "Εγώ νὰ καταντήσω... ἐ-
ξάρτημα ραπτομηχανῆς! Σκό-
τωσέ με, Θεοῦλί μου, γιὰ νὰ
μὴ νοιώθω πιά αὐτὴ τὴν τα-
πειῶσι! Δὲν ἀντέχω ἄλλο!
"Ε! Σιγά, κυρὰ ἀράχνη!
Βγάλε αὐτὸ τὸ πράγμα ἀπὸ

Καὶ ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ χορεύη,
σὰν καννίβαλος γύρω ἀπὸ τὸ
θῦμα του!

τὸ λαϊμό μου! Θὰ με πνίξη.
Θὰ με λαρυγγώση, σοῦ λέω.
Τὸ βαστάει ἡ καρδιά σου νὰ
μὲ δῆς νεκρό. "Εμένα τὸν λε-
βέντη καὶ τόν... καραμπουζοῦ
κλῆ; "Ὀχι, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ νάνος βογγάει μερικὲς
φορὲς σπαρακτικὰ καὶ συνε-
χίζει τὴ φλυαρία του καὶ τὶς
ἐπικλήσεις του:

— Μὴ σοῦ λέω, ἀράχνη
μου! Μὴ ἀραχνούλα μου! Μὴ
ἀραχνουλίτσα μου! "Ὀχι πῶς
φοβάμαι, ὅμως! Νὰ μὴ σοῦ
περάση καμμιά τέτοια σκέψη
ἀπὸ τὸ μυαλό... ἂν ἔχης μυ-
αλό! Δὲ φοβάμαι! Δὲ θέλω
ὅμως νὰ χάσω τὴν ὑπομονή
μου, νὰ σπάσω τὰ δεσμά καὶ
νὰ σὲ χτυπήσω! Γιατὶ νὰ σὲ
χτυπήσω; "Υπάρχει κανένας
λόγος; "Ὀχι!

— Κοντοστούπη!, φωνά-
ζει ὁ Κεραυνός. Βούλωσε ἐ-
πιτέλους τὸ στόμα σου! Μὰς
ἐξάλισες! Δὲ μὰς φτάνει ἡ
παγίδα πού πέσαμε, ἔχουμε
καὶ σένα!

— Βούλωσε ἐσὺ τὸ στόμα
σου, μικρέ! ἀπαντοίει ὁ Κον-
τοστούπης. "Ετσι μιλᾶνε
στοὺς μεγαλυτέρους τους; Εἶ-
σαι τυχερὸς πού εἶμαι δεμέ-
νος, ἀλλοιῶς θὰ σοῦ ἔδινα ἐ-
να γερὸ ξύλο στὰ μαλακὰ καὶ
θὰ σὲ μάθαινα γράμματα!
"Αράχνη! "Αρχίζω νὰ θυμῶ-
νω! Λύσε με ἀμέσως, γιατί
ἔχω κάτι λογαριασμοὺς ἀ
καθαρίσω μὲ τὸν Κεραυνό.

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶ-
ναι καταπληκτικόν.

Οἱ μετᾶλλινες ἀράχνες,
σὰν νὰ ὑπακούουν στὴ διατα-

Ἐνῶ ὁ Ἄρστ ὑπνωτίζει τὸν Κοντοστούπη, γοργὰ δῆματα ἀκούγονται πίσω του! Εἶναι ὁ Κεραυνὸς ποὺ γυρίζει ἀπὸ μιὰ ἀποστολή...

γὴ τοῦ νάνου, παύουν νὰ παράγουν τὰ ἀλλόκοτα νήματά τους καὶ νὰ τυλίγουν μ' αὐτὰ τοὺς Ὑπερανθρώπους!

— Παναγίτσα μου!, κάνει ὁ Κοντοστούπης γεμάτος κατὰπληξι καὶ χαρά. Ἔκαναν ὅ,τι τοὺς εἶπα! Εἶχα τέτοια δύναμι καὶ δὲν τὸ ἤξερα! Ἄγε Ὀνούφρε, προστάτη μου, σ' εὐχαριστῶ!

Καὶ λέει: στὰ μετάλλινα ἔντομα:

— Ἀράχιδες! Λύστε μας ἀμέσως ὅλους!

Οἱ ἀράχνες - ρομπὸτ ὑπακούουν πάλι! Ἀρχίζουν νὰ ξετυλίγουν γοργὰ καὶ μεθοδι-

κὰ τὰ νήματά τους ἐλευθερώνοντας σιγὰ - σιγὰ τὰ κορμιά τῶν Ὑπερανθρώπων!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, οἱ ἥρωές μας εἶναι ἐλεύθεροι, ἐντελῶς ἐλεύθεροι, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰ ἄθραυστα, κολώδη καὶ ἐλαστικά νήματα τῶν ἀλλόκοτων ἀραχνῶν!

— Μπράβο μου!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης ἑξαλλος ἀπὸ χαρά. Ζήτω μου! Συγχαρητήριά μου! Χειροκροτήματά μου! Μπράβο μου! Ζήτ...

Σωπαίνει ξαφνικά.
Μιὰ φωνή, λέει στὸ μυαλὸ ὄλων:

— Εἶστε δικοί μου! Σὰς

μιλάει ο Ύπερέλληνας! Στη νοτιοδυτική πλευρά του δάσους, υπάρχει ένα μαύρο μαρμάρينو κτίριο! Έλατε άμεσως εκεί! Μὲ ἀκούτε;

— Νάρθουμε!, μωμμουρίζει ο Κοντοστούπης. Γιατί νὰ μὴν ἔρθουμε; Δίκος μας δὲν εἶσαι;

Καὶ οἱ ἐλεύθεροι πιά φίλοι μας προχωροῦν γοργὰ μέσα στο δάσος, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μαύρου μαρμάρινου παλατιοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ εἴσοδος τῆς πόλεως Χόγκορφ.

«Θὰ γυρίσης
τὸ κουμπί!

ΛΙΓΗ ὥρα ἀργότερα, βρίσκονται ὅλοι τους κάτω, στὸ ὑπόγειο δωμάτιο, ὅπου εἶναι ὁ ραδιοπομπός. Ὁ λαὸς τῶν Χόγκορφ, ὑποταγμένος στὴν πανίσχυρη θέλησι τοῦ μικροῦ Ύπερέλληνα, δὲν μπορεῖ πιά ν' ἀντισταθῆ ἢ νὰ ἐπιτεθῆ. Μόνο ποῦ καὶ ποῦ κάνει τὴν ἐμφάνισί της καμμιά ἀράχνη-ρομπότ. ἀλλὰ πότε ὁ Ύπεράνθρωπος, πότε ὁ Κεραυνὸς καὶ πότε ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ἢ ἡ Ἄστραπὴ, ὄρμουν καὶ τὶς συντρίβουν.

Ὁ αἰχμάλωτος Χόγκορφ, εἶναι τώρα καθισμένος πάλι μπροστὰ στὸ ραδιοπομπὸ καὶ περιμένει. Πίσω του, γεμάτος ἀγωνία, περιμένει κι' ὁ Ύπερέλληνας.

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ προφέρεται μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπὸ μερικὲς φράσεις στὴ γλῶσσα

τῶν Χόγκορφ. Τὸ χέρι τοῦ Χόγκορφ κινεῖται: ἐντικτωδῶς πρὸς τὸ κουμπί, μὲ τὸ ὅποιο εἶα γινόταν ἡ ἀνατίναξις τῆς Γῆς!

Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ, ὁ Ύπερέλληνας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ καρφώνει τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ Χόγκορφ. Θέλει νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ μὲ τὴ σκέψι: γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ ραδιοπομπὸ ὁ Ἄρστ τὴ φωνὴ του.

Ὁ Χόγκορφ κουνάει τὸ κεφάλι του καί, γυρίζοντας πάλι στὸ ραδιοπομπὸ, προφέρει μερικὲς φράσεις στὴ γλῶσσα του. Ὁ Ἄρστ ἀπαντᾷ, ὁ Χόγκορφ λέει μερικὰ λόγια καὶ ἡ ραδιοφωνικὴ συνομιλία σταματᾷ....

— Λοπόν; ρωτᾷ ὁ Ύπερέλληνας.

— Ὁ Ἄρστ, ἀπαντᾷ ὁ Χόγκορφ δὲν ἤθελε στὴν ἀρχὴ νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ, ὅταν ἄκουσε πῶς αὐτὸ ἦταν διαταγὴ τοῦ Μεγάλου Χόγκορφ, δέχτηκε νὰ συμμορφωθῆ! Θὰ πάρῃ τὶς βόμβες ἀπὸ τὴ Γῆ, θὰ τὶς μεταφέρῃ ἐδῶ, θὰ τὶς θάψῃ στὸ ἔδαφος, θὰ τὶς συνδέσῃ μὲ τὴ συσκευὴ ἀνατινάξεως κι' ἔπειτα θὰ παρουσιάσῃ στὸ Μεγάλου Χόγκορφ!

— Πολὺ καλὰ!, λέει ὁ Ύπερέλληνας. Ἄκουσε τώρα τί θὰ κάνῃ ἐσύ... Ὁ Ἄρστ θὰ φτάσῃ ἐδῶ σὲ δέκα ὥρες. Σὲ δώδεκα ὥρες ἀπὸ τώρα, θὰ γυρίσῃ αὐτὸ τὸ κουμπὶ ἐκρήξεως τῶν βομβῶν...

— Θὰ γυρίσω τὸ κουμπί!,

ἀπαντάει σάν ἄψυχο ρομπότ
ὁ Χόγκορφ. * * *

Πολλές ὥρες ἔχουν περάσει... Οἱ Ὑπεράνθρωποι, συγκεντρωμένοι στὸ χῶλ τοῦ μαύρου, μαρμάρινου παλατιοῦ, περιμένουν τὴν ἐπιστροφή τοῦ τρομεροῦ Ἄρστ ἀπὸ τὴ Γῆ.

Μιά ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά ὅλων...

Ἐπάκουσε ὁ Ἄρστ στὴ δῆθεν διαταγὴ τοῦ Μεγάλου Χόγκορφ ἢ ὄχι; Ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του κουβαλώντας μαζί του τὶς βόμβες του, ἢ ἀνατίναξε τὴ Γῆ προὐν φύγη; Ὑπάρχει ἡ Γῆ καὶ ζῆ ἡ ἀγαπημένη τους Ἀνθρωπότης, ἢ ἔχουν μεταβληθῆ σὲ σκόνη σκορπισμένη στὸ διάστημα; — ὦ! μανούλα μου!, λέε: ξαφνικά ὁ Κοντοστούπης μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό. Δὲν ἀντέχω πιά! Αὐτὴ ἡ ἀγωνία θὰ μὲ κἀνῆ... καρδιακό! Θά... νά τους!

Πραγματικά, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ μαύρου μαρμάρινου παλατιοῦ, οἱ Ὑπεράνθρωποι βλέπουν ἕνα πλανητόπλοιο νὰ κατεβαίνει γοργὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ προσγειώνεται ἀπαλά στὸν κάμπο.

Καὶ βλέπουν τὸν Ἄρστ νὰ πηδάει ἔξω.

Ἔχει φέρεῖ ἢ ὄχι τὶς βόμβες πίσω;

Ὁ Ἄρστ ἀνοίγει μιὰ πόρτα στὸ πίσω μέρος τοῦ πλανητόπλοιου καὶ βγάξει ἕνα παράξενο μεγάλο μηχανήμα.

ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
κυκλοφορεῖ ἐπιτέλους

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Τὸ μεγαλύτερο εἰκονογραφημένο περιοδικὸ τῶν Βαλκανίων!

Ζητήστε τὸ σήμερα Παρασκευὴ τὸ πρωῒ!

Τὸ ἀκουμπάει χάμω, πιέζει ἕνα κουμπὶ καὶ παραμερίζει. Τὸ μηχανήμα ἀρχίζει νὰ λειτουργῆ καί... χάνεται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα, ποὺ ἀνοίγει στὸ ἔδαφος!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὸ μηχανήμα ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια, κάνει ἕνα μεγάλο πλάγιο ἄλμα καὶ ἀνοίγει μιὰ ἄλλη τρύπα σὲ ἰσόστασι: τριάντα μέτρων ἀπὸ τὴν πρώτη!

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀνοίγει δέκα τρύπες.

Ὁ Ἄρστ τὸ σταματᾷει κι' ἐπεὶ τὰ βγάξει ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο δέκα μεγάλες βόμβες καὶ τὶς ρίχνει μία - μία μέσα στὶς τρύπες!

Κάθε βόμβα ἔχει πίσω της δεμένο ἀπὸ ἕνα πολὺ μακρὸ σύρμα. Ὁ Ἄρστ ἐνώνει τὰ δέκα σύρματα μεταξὺ τους καὶ τὰ βιδώνει μέσα σὲ μιὰ συσκευή, σάν μεγάλο ρολοῖ, ποὺ τὴν ἔβγαλε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο.

Τέλος, μὲ τὸ πρόσωπο σκυ

θρωπό και τὰ φρύδια ζαρωμένα, προχωρεί πρὸς τὸ μαύρο μαρμαρίνο παλάτι.

— Ἐμπρός!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας στοὺς δικούς του. Καίρὸς εἶναι: νὰ κάνουμε τὴν ἐμφάνισί μας!

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ κτίριο. Ἀντικρύζοντάς τους, ὁ Ἄρστ σταματᾷ: ἀπότομα καὶ μένει ἐμβρόντητος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Ἐπειτα λέει γοργά:

— Εἰστε δικοί μου! Εἰστε δούλοι μου! Πηγαίνετε στὸ δάσος! Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσι σας! Πῶς σᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μπήτε στὸ ἱερό παλάτι; Πηγαίνετε στὸ δάσος! Θὰ μείνετε ἐδῶ γιὰ νὰ τιναχθῆτε στὸν ἀέρα σὲ λίγο μαζί μὲ τὸ ἄστρο μας! Ἡ Γῆ ὑπάρχει ἀκόμα! Δὲν τὴν κατέστρεψα, γιὰτὶ ὁ λαὸς τῶν Χόγκορφ θὰ μεταναστεύσῃ ἐκεῖ! Θὰ ἐξοντώσουμε ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ἐγκαταστήσουμε ἐκεῖ τὴ δική μας φυλή! Ἄκουτε;

Καὶ τὰ μεγάλα, ἀλλόκοτα καὶ ξέθωρα σὰν κουκουβάγιας μάτια του σπιθίζουν σατανικά.

— Μᾶς τᾶπαν ἄλλοι!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Ὑπερέλληνα, πές του τά... σχολιανά του!

— Εἶσαι δικός μας!, λέει τὸ Παιδί - Θαύμα.

Τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας γεμίζουν τρόμο. Ἀπερίγραπτο θαυτὸν τρόμο. Ὁ Ἄρστ καταλαβαίνει πῶς ἔχει χάσει

τὸ παιχνίδι γιὰ πάντα!

— Εἶμαι δικός σας!, ἀπαντᾷ.

— Θεῖε Κοντοστούπη!, διατάζει ὁ Ὑπερέλληνας. Πάρε τον, μετάφερε τον στὸ δάσος καὶ δέσε τον σ' ἓνα δέντρο. Ἀφαίρεσέ του προηγουμένως μπροστά μου τὴ συσκευή πού πολλαπλασιάζει τὴ θέλησι!

Ὁ Κοντοστούπης πηγαίνει κοντὰ στὸν Ἄρστ, τὸν ψάχνει, βρίσκει τὴ συσκευή, τοῦ τὴν παίρνει καὶ τὴ χώνει στὴν τσέπη του λέγοντας:

— Ὡστε... ὄπλοφοροῦσες ἔ; Δὲν τὸ ἤξερες, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ὄπλοφορία; Ἐλα ἴδω τώρα! Ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ στὸ δάσκαλο!

Ἀρπάζει τὸν Ἄρστ ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ ἀπογειώνεται. Πιετᾷ πρὸς τὸ δάσος, κρατώντας ἀπὸ τὸ αὐτὶ τὸν Ἄρστ πού οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ προσγειώνεται. Κολλάει τὸν τρομερὸ ἔχθρό του κόσμου σ' ἓνα δέντρο καὶ τὸν δένει γοργὰ μὲ ἀναρρηχτικὰ φυτὰ.

Ἐπειτα, χορεύει γιὰ μερικὲς στιγμὲς γύρω του, σὰν καννίβαλος γύρω ἀπὸ τὸ θῦμα του, τραγουδώντας: «Ὁ Κοντοστούπης εἶμαι ὁ μέγας καὶ τρανὸς πού οἱ ἄνθρωποι τὸν τρέμουν, κ' ἡ γῆ κ' ὁ οὐρανός!»

Τέλος, γυρίζει κοντὰ στοὺς δικούς του, πού ἔχουν συγκεντρωθῆ κοντὰ στὸ πλανητόπλοιο τοῦ Ἄρστ.

— Γρήγορα!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζοντας τὸ

ρολόι του. Σε λίγα λεπτά, ο Χόγκορφ θα γυρίσει το κουμπι και το άστρο θα τιναχτεί στον άέρα.

Μπαίνουν γοργά μέσα. Ο Υπερέλληνας κάθεται στη θέση του πιλότου και το πλανητόπλοιο άπογεώνεται άναπύσσοντας ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Έχει βγή από την άτμόσφαιρα του άστρου και έχει άπομακρυνθή άρκετά μέσα στο διάστημα, όταν πίσω το άστρο Χόγκορφ άνατινάζεται με μιá τρομακτική έκρηξη και σκορπίζεται στα πέρατα του σύμπαντος!

Η τρομερή, έγκληματική φυλή των Χόγκορφ δεν υπάρχει πιά! Έξωντώθηκε με τις ίδιες τις βόμβες, με τις οποίες έσκόπευε να έξωντώσει την Άνθρωπότητα!...

Κέφι και χαρά έπικρατεί στο σπίτι των Υπερανθρώπων. Καθισμένοι στην τραπέζα, τρώνε με όρεξη όσα φέρνει από την κουζίνα ή Έλχίνα. Το περισσότερο κέφι άπ' όλους το έχει ο Κοντοστούπης.

—Θέλετε να γελάσετε; λέγει στους άλλους σε μιá στιγμή που ή Έλχίνα λείπει στην κουζίνα. Με τή συσκευή τής θελήσεως, που πήρα μαζί μου από το άστρο Χόγκορφ, θα βάλω την Έλχίνα να κáη... τούμπες! Σσστ!

Η Έλχίνα μπαίνει στην τραπέζα μ' ένα δίσκο.

— Έλχίνα!, λέει ο Κοντοστούπης. Άφησε το δίσκο

ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
κυκλοφορεί επιτέλους

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το μεγαλύτερο εικονογραφημένο περιοδικό των Βαλκανίων!

Ζητήστε το σήμερα Παρασκευή το πρώτ!

στο τραπέζι και κάνε μιá τούμπα!

— Έσύ να κάνης μιá τούμπα!, άπαντάει ή πράσινη μαγειρίσσα των Υπερανθρώπων.

— Έ; κάνει χαζά ο νάνος.

— Κάνε μιá τούμπα!

— Άμέσως!

Ο Κοντοστούπης, μπροστά στα κατάπληκτα βλέμματα των άλλων, σηκώνεται, σκύβει, άκουμπάει το κεφάλι του χάμω, και... κάνει μιá ωραία τούμπα!

— Κάνε άλλη μιá τούμπα!, διατάζει ή Έλχίνα.

Ο νάνος ύπακούει πάλι!

— Στάσου προσοχή τώρα!

Ο Κοντοστούπης στέκεται προσοχή!

— Είσαι δικός μου!

— Εί... είμαι δικός σου!

— Θά... με παντρευτής!

— Έ; κάνει χαζά ο νάνος. Πώς; Όχι ή καρδούλα μου!

— Θά με παντρευτής!

— Θά... θά σέ παντρευτώ, τραυλίζει ό Κοντοστούπης. "Όχι!

Κάί... πέφτει λιπόθυμος! Οί άλλοι κυττάζουν έκπληκτοι τήν Έλχίνα. Πρίν προλάβουν νά τής ζητήσουν έξηγήσεις, αύτή βγάξει από τήν τσέπη της μιά μικροσκοπική

συσκευή και λέει γελώντας: — Υποψιάστηκα πώς θά μού σκάρωνε καμμιά φάρσα ό Κοντοστούπης και, πρίν καθήσι στο τραπέζι, του πήρα κρυφά από τήν τσέπη τή συσκευή που πολλαπλασιάζει τή θέλησι! Έτσι τήν έπαθε αυτός αντί νά τήν πάθω έγώ.

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Απαγορεύεται ή ανατύπωση. Αποκλειστικός «Υπερανθρώπου».

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

είναι ή πρώτη από μιά σειρά έκπλήξεων που σας έτοιμάζει ό «Υπερανθρώπος». Στο επόμενο τεύχος, τό 88 που κυκλοφορεί τήν έρχόμενη εβδομάδα με τόν τίτλο

ΑΜΠΟΥΧΑΝ, Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ

ένας φοβερός έγκληματικός γίγαντας ξυπνά από τό μακρυνό παρελθόν και άπειλεί τόν κόσμο με ολοκληρωτική καταστροφή! Στόν πόλεμό του με τούς Υπερανθρώπους, τρομαγμένος και πανικόβλητος, ό

ΑΜΠΟΥΧΑΝ, Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ

καταφεύγει στη Σελήνη! Έκεί διεξάγονται γιγαντομαχίες που, έπειτα από μιά σειρά συναρπαστικών επεισοδίων, καταλήγουν στο γάμο του Κεραυνού με τήν άρραβωνιαστική του, τή Λάουρα!

ΕΦΤΑΣΕ Η ΜΕΓΑΛΗ ΩΡΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Το μεγάλο εικονογραφημένο περιοδικό, που με τόση ανυπομονησία περιμένουν όλα τα παιδιά της Ελλάδος, αγόρια και κορίτσια, κυκλοφορεί επιτέλους σήμερα Παρασκευή.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το μεγαλύτερο εικονογραφημένο περιοδικό των Βαλκανίων! Το περιοδικό που θα ενθουσιάσει, θα συναρπάσει, θα καταπλήξει και θα γοητεύσει με τον πλούτο των εικόνων του και των χρωμάτων του, με τα συγκλονιστικά περιπετειώδη ανάγνωσματά του, με την ποικίλη ύλη του!

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

■ Εκτύπωση πρωτοφανής για ελληνικό περιοδικό, έξοχου όφους!

■ Τετράχρωμα εικονογραφημένα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εϋθυμοί τύποι, παιχνίδια, σταυρόλεξα, γελοιογραφίες.

■ Για πρώτη φορά κυκλοφορεί στην Ελλάδα τόσο πολυτελές και τόσο τέλειο περιοδικό! Και μάλιστα σε τιμή τόσο χαμηλή (μόνο 3 δραχμές!).

Ζητήστε το σήμερα Παρασκευή πρωί στα περίπτερα ή από τον εφημεριδοπώλη σας. Η ζήτηση προβλέπεται τόσο μεγάλη ώστε υπάρχει κίνδυνος να μην προλάβετε να προμηθευτήτε το τεύχος σας, αν δεν φροντίσετε γι' αυτό πρωί - πρωί σήμερα Παρασκευή.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 11ος — Άριθ. τεύχους 87 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ'ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηθασίλειου Τατσούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία ..... δραχ. 100	Έτησία ..... Δολλάρια 4
Έξάμηνος ..... » 55	Έξάμηνος .... » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τὰ ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Ή βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να δάζουν τὰ σωστά γραμματόσημα στὰ γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε να τὰ πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τὰ γράμματα και τὰ ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

